

Volt egyszer, hol nem volt egy kicsike város, talán igaz se volt, csak a „nagyon-nagyon régi emberek” emlékeznek még rá, úgy hívták, hogy Tabán...

Tabánban más volt a szerelem és jobbízú volt a bor.

Sokszor jelent meg ide-oda ugró apró utcáinak macskakövein a „Halhatatlan utas”, Krudy Gyula. Rendszerint holdas éjszakákon, amikor a tört-cserepes, hajlottgerincű háztetőkön fekete kándúrok villogtatták győnyörű szőrüket s szemüket. Holdas éjszakákon, amikor titokzatos szellemek karoltak bele a kocsmákból megtérőkbe, hogy el ne essenek, — a szellemek e városkában őrangyalai valának a borozóknak —, holdas éjszakákon vetette le árnyékát Krudy hatalmas alakja a kopottmeszelésű falak aljára s a holdas éjszakák csodálatos gondolatokat ébresztettek Krudyban és barátáiban, akik ugyan csak írók, piktorok s más feledhetetlen borozók valának.

Volt egyszer, hol nem volt egy kicsike város a hegyoldalon, s vala benne egy kocma, rímekkel koszorúzott szívek vigasztalója. A királyi vár kincsestárának őrizőjétől kezdve minden ráckörnyéki borszerető férfiú itt pihent meg estente, itt, ahol Poldi bá' mérte volt a silleri horoszkát Mélypince volt a neve e csendes megpihentetőnek...

Ide járt egy barátom, Krudy rajongója, szép szavak ismerője, édes dalok éjszakai pengettelője, a kitünő, most már őszülő belletrista is. Ha feljajdult belőle a dal:

*Nagyapám még ifjú volt
De nagyon szerette a bort, —*

felfigyelt az egyszál cigány s felfigyeltünk mindannyian.

Meghalt a Tabán, elköltözött Krudy. Elföldelték a Mélypincét, amelynek pincéjében valamikor Mátyás király katonái verték össze a billikomot...

Barátom ma is siralja Rácváros eltemetettjét, a Tabánt, siralja Krudyt, a holdas estéket, a kándúrokat, a Mélypince őszű, hús lugasát... S ha nagyon elfogja szívét a vágy a megboldogult világ után, vásárol egy pint karcost, kiései a hold érkezését, kísétál az eltemetett kocma helyére letelepszik egy kőre s ott borozgat, idézvén a régieket... Ott üldögél hajnalcsillagig, amikor is utánozván Poldi bá' szavát, felkiált:

— Megyünk, Izsos úr! Záróra! — s két könnyet hullajtván a fűre, csendesen hazaballag. Otthon, ha megkérdik, merre járt, ennyit mond:

— Tabánban voltam, Poldinál.

Babay József